

EL FORAT NEGRE

de Silvia Sant Funk i els i les alumnes de 3rA d'ESO de l'Institut Montjuïc

“Per a què serveix això que fem?”

Quan elaboro una resposta didàctica: “Per jugar, imaginar, per aventurar-se, descobrir, per provar noves maneres d'accionar posant el cos en moviment”, veig que la resposta no els motiva gaire, i és que de fet, ells ja són experts del joc, la complicitat, l'evasió i l'efervescència del moment present. Aquest seria més aviat un repte pels adults...

De fet, el repte per a aquest meravellós grup de joves ha estat mantenir el focus i endinsar-se en una proposta de moviment per explorar-la. En el món de la instantaneïtat en el que estem immersos, costa especialment relacionar la idea de joc creatiu amb la idea de desenvolupament.

Estem fent dansa, dansa com el llenguatge artístic que posa el focus en el cos, en el cos i la seva expressivitat expandida. D'això ha anat aquesta residència.

També ha estat la trobada de dues generacions relacionant-se com el gat i el gos, on el gat és l'expert en el joc, en la provocació, en l'escapar-se i el gos és l'expert en l'observació, en la permanència, en la presència i en la força. La trobada entre ambdós succeeix durant alguns instants que són màgics i valuosos. Només la pressió d'una presentació pública de la feina que estem fent, col·loca al grup en alerta i en disposició a què el joc es desenvolupi més enllà d'uns pocs minuts. Ara sí, el repte està servit!

Compartirem amb el públic diferents dispositius escènics, diferents “jocs” organitzats, ara com a escenes. Aprofitarem per experimentar el que ÉS l'escena. Aquest tros de terra que agafa sentit quan algú s'hi asseu davant i la mira. En la meua insistència en que s'apropiïn d'allò que fan, he repetit molt al grup que no cal anar a buscar moviments que no ens pertanyen d'alguna manera, no cal deixar de ser un mateix per explorar coses noves, cal rescatar els moviments que ens són propis, agafar-ne consciència i, a partir d'aquí, jugar amb ells i expandir-ne les possibilitats. La matèria d'aquest treball artístic són els cossos, els seus moviments, alguns elements del dia a dia i un micro que els dona la paraula. Les eines que ens ajuden a donar formes diverses a aquest material auster són l'espai i el temps. Dues eines tan essencials que estan per tot arreu, a tota hora, i per tant no necessiten mà-nec. Com al Barri Sèsam, practiquem a dalt, a baix, davant, al fons, al centre, en diagonal, en paral·lel, cap a les finestres, la paret, el sostre, el terra ... gran, petit, lent, molt lent, ràpid, immòbil...repetim... amb la diferència que ara aquests joves passen tota aquesta informació pel seu propi cos per jugar-hi conscientment, la qual cosa és tot un nou i complex procés d'aprenentatge.

Benvinguts i benvingudes al misteri de deixar-nos mirar en la pràctica d'un joc en el que ens sentim vulnerables!”

Silvia Sant Funk, coreògrafa

Amb els estudiants de 3rA d'ESO de l'Institut Montjuïc Nadia Alcario, Alexandra Carnero, Lidia García, Noa González, Daniel Gutiérrez, Tanya Hernandez, Fátima Larossi, Sufyan Mohammad, Àfrica Yago, Jose Mari Díaz i Aitana Navarro. Amb els professors Vicent Santamaria de Mingo i Elies Carles Olivas.

UN PROGRAMA DE:

AMB LA MEDIACIÓ DE:

UN PROGRAMA IDEAT PER
INSTITUT DE CULTURA DE BARCELONA
I A BAO A QU

